ODLUKA SUDA

od 22. srpnja 2013.

u predmetu E-15/12

Jan Anfinn Wahl protiv države Islanda

(članak 3. Sporazuma o EGP-u – članak 7. Sporazuma o EGP-u – oblik i način provedbe direktiva – Direktiva 2004/38/EZ – slobodno kretanje državljana EGP-a – ograničenja prava ulaska – postupovna jamstva)

(2013/C 309/06)

Upredmetu E-15/12 Jan Anfinn Wahl protiv države Islanda – ZAHTJEV Sudu Vrhovnog suda Islanda (Hæstiréttur Íslands) na temelju članka 34. Sporazuma među državama EFTA-e o osnivanju Nadzornog tijela i Suda povezan s tumačenjem članka 27. Direktive 2004/38/EZ Europskog Parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o pravu građana Unije i članova njihovih obitelji na slobodno kretanje i boravište na području države članice, Sud, u sastavu Carl Baudenbacher, predsjednik (sudac-izvjestitelj), i suci Per Christiansen i Páll Hreinsson, donio je 22. srpnja 2013. odluku kao u izreci:

1. Na temelju članka 7. EGP-a, države EGP-a/EFTA-e same odabiru oblik i način prenošenja akta koji odgovara Direktivi 2004/38/EZ u svoj pravni poredak. Ovisno o pravnom kontekstu, prenošenjem direktive ne zahtijeva se nužno zakonodavno djelovanje, pod uvjetom da se provodi s neupitnom obvezujućom snagom te s posebnosti, preciznosti i jasnoćom potrebnom kako bi se ispunili zahtjevi pravne sigurnosti.

2. Dovoljno je da države EGP-a na temelju članka 27. Direktive donesu odluku o neodobravanju ulaska na svoje državno područje pojedincu koji je državljanin druge države EGP-a radi javnog poretka i/ili javne sigurnosti samo nakon procjene opasnosti, kojom se procjenjuje uloga tog pojedinca u pridruživanju novog dijela organizaciji kojoj on pripada i kojom se zaključuje da je ta organizacija povezana s organiziranim kriminalom i da se organizirani kriminal povećao u područjima gdje se ta organizacija uspjela uspostaviti. Potrebno je i da se procjena temelji isključivo na osobnom ponašanju dotičnog pojedinca. Nadalje, njegovo osobno ponašanje mora predstavljati stvarnu, trenutačnu i značajnu opasnost za neki temeljni interes društva te ograničenje na pravo ulaska mora biti razmjerno. S obzirom na relevantne činjenične i pravne okolnosti, nacionalni sud odlučuje jesu li ispunjeni ti zahtjevi.

3. Od država EGP-a ne smije se tražiti da neku organizaciju i članstvo u njoj proglase nezakonitima prije nego što im se pruži mogućnost da zabrane ulazak članu te organizacije koji je državljanin druge države EGP-a na njezino državno područje na temelju članka 27. Direktive ako se takav čin ne smatra primjerenim u tim okolnostima. Međutim, države članice EGP-a moraju imati jasno utvrđeno stajalište u pogledu aktivnosti te organizacije i, ako smatraju da su te aktivnosti opasnost za javni poredak i/ili javnu sigurnost, mora poduzeti upravne mjere kako bi ih spriječila.

4. Kako bi se pozvale na opasnost za javni poredak i/ili javnu sigurnost na temelju članka 27. stavka 1. Direktive, nije dovoljno da država EGP-a definira kao kažnjivo ponašanje koje uključuje udruživanje s drugom osobom za počinjenje djela koje je dio aktivnosti zločinačke organizacije.

5. Nacionalna upravna tijela moraju osigurati dovoljno dokaza kako bi se donio zaključak na temelju članka 27. stavka 2. Direktive da će osobno ponašanje dotičnog pojedinca vjerojatno predstavljati stvarnu, trenutačnu i značajnu opasnost koja ugrožava neki od temeljnih interesa društva. Dužnost je nacionalnog suda utvrditi, u skladu s načelima ekvivalentnosti i učinkovitosti, je li riječ o takvom slučaju.